

νιαιά· μεταβάσεις τῶν γαλλικῶν ἀμεπλοίων εἰς Χιλκίδα, Ναύπλιον, Καλάμας καὶ Θεσσαλονίκην, ὧν πλησίον ὑφῄται ὁ Ἄθως, ἀρμόδιον καταφύγιον εἰς τεθλιμμένας ψυχάς, θέλομεν ἐκδράμει συνεχέστερον, φεύγοντες τὴν πληθύν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀγὰ θέλομεν συλλέγει ἐκεῖθεν κοινωνικὰ ἄθλη.

Ἐπανερχόμεθα δὲ πάλιν εἰς τὰ τῆς ἐκκλησίας ἀλλ' ἤδη ὄχι ἵνα ἀναφέρωμεν τὰς θεολογικὰς λογομαχίας, ἀλλὰ διὰ τὰ θρηνησάμεν ἐπὶ τοῦ τέρου τῶν ἱερρχῶν μας, ὅσοι ἀνεπαύθησαν ἐσχάτως ἐν Κυρίῳ, τοῦ Μητροπολίτου Κυνουρίας, τοῦ Λοκρίδος. Ἡ ποίμνη χηρεύει καθεκάρτη ποιμένων, καὶ λύκοι πολλοὶ περικυκλοῦνται αὐτῇ.

Κατ' αὐτὰ ἐτελεύτησαν ἐπίσης ἐν Παρισίοις, ὁ Γραμματεὺς τῆς ἐκεῖ πρεσβείας μας Κ. Δομνάνδος. Ὁ χρονολόγος τῶν Παρισίων Β. Γουινῶ (P. Du-
gand) ἰδοῦ πῶς ἐκθέτει τὰ περὶ τοῦ διαστήματος τοῦτου Ἑλλήνος α Ὁ εὐρεθεὶς εἰς τὸν χορὸν τοῦ πρέσβως τῆς Πρωσίας διπλωματικὸς κόσμος, ἐλάλησε πολλὴν ὥραν περὶ τῆς προσφάτως ἐν αὐτῷ γενομένης ἀπωλείας, καὶ ἀπέδωκε τὸν δικαίον φόρον τῶν ὁμοφῶνων ἐπαίνων εἰς τὴν μνήμην τοῦ Κ. Δομνάνδου, πρώτου γραμματεῶς κατ'. Ὁ Κ. Δομνάνδος ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον συγκαζόντων τὴν ἀνωτέραν παρισινήν κοινωνίαν καὶ ἀριετα ὑποδεχομένων ἐν αὐτῇ. Ἠγάπων τὸ πρωτότυπον τοῦ πνεύματός του, τὴν βριθουσαν ἀνεκδοτὴν ὁμιλίαν του. Πειροκισμένος διὰ σπανίας ἀγχινοίας καὶ ὀρθορροσύνης, ἦτο ὁ τύπος τοῦ διπλωμάτου. Οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ ἐγίνωσκε τὰ καλύπτῃ ὑπὸ ἐξωτερικὸν ἀπλότητος καὶ καλοκάγαθίας ἀδιὰφορου καὶ ἀφρημέτης τὴν αἴραν λεπτότητα τοῦ πνεύματος· διὸ ἐγνώριζε τὰ μυστήρια δλων τῶν αἰθουσῶν, καὶ δλων τῶν γραφείων· ἀλλ' ἦτο τῶν μυστηρίων τούτων φύλαξ περιούσιος, εὐλαβής, ἀβρόφρων.

• Ὁ θάνατός του παρουσιάσθη ὑπὸ παραδόξους συμπτώσεις. Τὴν δευτέραν ἐδίδοτο χορὸς εἰς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ Κ. Δομνάνδος αἰσθαρόμενος ἐκαστὸν δυσδιειθετον, δὲν ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐσπῆν. Ἡθέλητε ν' ἀφιερῶτε τὴν ἐσπῆραν του εἰς τὴν ἀνταπόκρισίν του, καὶ μὴ ἔχων ἀνάγκην τοῦ ὑπρέτου του, τῷ ἔδωκε τὴν ἀδειαν τὰ ὑπᾶχη· εἰς τὸ θέατρον. Ἦτο λοιπὸν μόνος εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὅτε τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἀποπληξία. Ἐνωῶν τὸν κίνδυνον ἐσύρθη μέχρι τοῦ παραθύρου του, ὅπως καλῆτε βεῦθειαν. Ἐκραζε πολλὴν ὥραν, τέλος εἰς τῶν γειτόνων του τὸν ἤκουσεν, ἔσπευσεν, ἀλλ' ἡ αἰκία ἦτο κλειστὴ ἔσθωθεν, καὶ μετρησῶ τὴν ἀνοίξαι καὶ φέρωσιν ἱατρὸν, ὁ Κ. Δομνάνδος εἶχεν ἤδη ἐκπνεύσει, εὐρεθεὶς ἀνεπρασμένος ἐπὶ σκίμποδος, ἀπέναντι τοῦ παραθύρου. Ἡ νεκρόσιμος δεξολογία ἐψᾶλη εἰς τὸ Ῥωσικὸν εὐχητήριον. Εἰς τὴν κηδεῖαν του παρῆν ἅπαντα ἡ ξένη διπλωματεία, οἱ διασπῆμῆτοι πολιτικοὶ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἄνδρες, προπαρασκευασμένου τοῦ ἀξιοτίμου ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος Κ. Μαυροκορδάτου, ἐνὸς τῶν πρωταγωνιστῶν καὶ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἄλλὰ πρὶν τελειώσωμεν, φιλολογησάμεν καὶ μικρόν. Ἐσχάτως τὰ περιοδικὰ συγγράμματα, τὰ ὧς ἡ *Εὐτέρπη*, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος ἐπολυπλασιάσθησαν. Σημαίνει τοῦτο πρόσθεον νοητικὴν καὶ χρηματικὴν, διότι εὐρίσκονται δύο ἢ τρεῖς χιλιάδες ἀνθρώπων δυναμείων νὰ δαπανῶσιν εἰς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, δύο ἢ τρεῖς χιλιάδες τερπομένων ἐκ τῶν φιλολογικῶν ἀναγνώσεων. Τὴν *Εὐτέρπην*, καὶ τοὶ πρεσβυτέρων πάντων, ὁ τοιοῦτος ἀνταγωνισμὸς δὲν ἐλόπησε παντάπασι. Οὐδενὸς μέσου ἐχρήσατο, ὄχι μόνον, ὅπως ἀντιπράξη εἰς τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν, ἀλλ' εὖτε καὶ ὅπως ἀντικρούση τὸσας κατ' αὐτῆς ἐπιβουλάς καὶ βραδουργίας· ἔχειρε μάλιστα ἐλέπους τὴν ἀνάπτυσιν ταύτην, καθ' ἕσπε ἀπέδειξεν ὁ χρόνος, ὅτι ἡ *Εὐτέρπη* οὐδεμίαν ἐπαθεν ἐκ τούτου ζημίαν. Δυνατὸν τ' ἄλλα περιοδικὰ συγγράμματα νὰ ἦναι σοφώτατα, ἀλλὰ τὸ κοινόν (τὸ εὐλογημένον) καὶ ἰδίως τὸ ὠραῖον φύλον ἔχει πάντοτε ἀδυναμίαν τινὰ πρὸς τὴν *Εὐτέρπην*. Ἡ *Εὐτέρπη* δὲν τὸ ἀπεκοιμίζει, τὸ τέρπει ἀληθῶς. Εἰσεχώρησαν μὲν ἀτελείαι τινες ἐσχάτως, ἀλλ' οἱ φίλοι συνδρομηταὶ βλέπουσιν, ὅτι ἤρχιταν ἀπὸ τινος νὰ ἐκλείπτωσι καὶ ἐλήφθησαν μέτρα, ὥστε ἀπὸ τῆς ἀνάξεως τοῦ νέου ἔτους τῆς, (ἦτοι ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον,) νὰ εἰσυχθῶσι πολλοὶ βελτιώσεις, νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν σύνταξιν διακεκριμένοι λόγιοι καὶ ποιηταί. Εἰς μάτην λοιπὸν φρονοῦμεν, ὁ συντάκτης ἐνὸς Περιδικοῦ περιάγει γῆν καὶ πόντον ἵνα ποιῆση ἕνα προσήλυτον, περιηγῆται τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν ὕψηλιον, συνιστῶν τὸ ἑαυτοῦ σύγγραμμα, καὶ ἀντιπράττων, διὰ μέσων ὄχι φιλολογικῶν καὶ χρησιῶν, κατὰ τῆς *Εὐτέρπης*.

Τοιουτοτρόπως δὲν συνιστᾷ τις τὰ ἴδια ἔργα. Ἐργάζεται, φέρει εἰς φῶς αὐτὰ, σιωπᾷ — καὶ ἀρνεῖται ν' ἀπαγγεῖλη ἡ κοινὴ γνώμη τὴν ἀπόφασίν τῆς. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐπραξεν ἀνεκαθεν ἡ *Εὐτέρπη*, ἀνάξιος καὶ ἀπρεπὲς νομίσασα πᾶν ἄλλο μέσον ἀνταγωνισμοῦ.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΑΣΜΑ.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ.

—ο—

Εἰς ἀθῶνα τερπνόν, μοσχοδόλον
Ἐνα ῥόδον ἰδοῦ βασιλεύει
Καὶ ζιφύρων πνοὴ τὸ σαλεύει,
Κ' αὐτὸ χύνει πνοὴν μυροδόλον.

Νὰ ἡ πρώτη τοῦ ἔσπεος ὦρα!
Ὅλ' ἡ φύσις ἀνθεὶ ἀναζῶσα,
Καὶ σὲ ῥόδον γεννᾷ κειδιῶσα,
Μὲ σὲ καίζουσι οἱ χάριτες τώρα.

Τῷ Μαίῳ αὐγὴ ἀνατέλλει
 Καὶ μὲ δῶρα λαμπρὰ σὲ στολίζει,
 Μὲ πορφύρας χροιάν σ' ὠραίζει
 Καὶ εὐράνια μῦρα σοὶ στέλλει.

Διαβάτης τῆς γῆς ἐπορεύθη
 Ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ ἀνθῶνος,
 Ἐπισκέφθη τὰ ἄνθη συγχρόνως,
 Πλὴν ἐκ μόνου ἐνὸς ἐμαγεύθη.

Ἐκίνθους, καὶ ἴα, καὶ κρίνους,
 Τόσα εὖσμα ἄνθη παρείδον
 Πλὴν τὸ ῥόδον, ἐστὶ ἀφοῦ εἶδον,
 Σὲ ἐθαύμασα κ' ἔμεινα σύννοος.

• Ἄνθη, εἶπα τῆς γῆς μαρνανθῆτε!
 • Καὶ τὸ ῥόδον τ' ἀβρόν ἅ; ἀνήθη!
 • Ἀρκεῖ ῥόδον τὴν γῆν νὰ στολίσῃ,
 • Σεῖς τὰ ἄλλα φυτὰ ξηρανθῆτε. •

Ἄφοῦ τ' ἄνθη αὐτὰ κατηράσθη,
 Σὲ ἠλόγουσιν μὲ ἀσπιλα χεῖλη,
 Ἢ καρδία ἐντός μου ὠμίλει,
 Τὴν φωνὴν τῆς « ποθῶ » ἠκροάσθη.

Ὡς μαγείας σ' ἐθαύμασα πλᾶσμα,
 Τὰ εὐώδη σου μῦρα ὠσφράνθη,
 Κ' εἰς τὴν μέθην τῶν μύρων ἤτθάνθη
 Νὰ πλανῶμαι, διώκωμαι ἐν φᾶσμα.

Εἰς ἐκστάσεις ὁ νοῦς ἐπλανᾶτο
 Ὡ! τί κάλυξ! τί φύλλα! τί χρῶμα!
 Τὸ πᾶν ἦτον θελγήτριων ἐν σῶμα,
 Ὅπου ἔρωσ γλυκὰ ἐκοιμᾶτο.

Ὁρμῶ τότε τὸ ῥόδον νὰ κλέψω,
 Ἄλλ' ὁ ἔρωσ ξυπνᾷ, μὲ πληγώνει,
 Ὅχ! ἀκάνθι εὐθύς μὲ κεντρώνει,
 Χωρὶς τότε ἐν φύλλον νὰ δρέψω.

Ἀπὸ τότε πονῶ καὶ στενάζω,
 Ἀπὸ τότε σπαράττω καὶ κλαίω.
 Ὡ! τί πόνος! τί πάθος! πῶς καίω!
 Πῶς στὸν πόνον τὸ ῥόδον μου κραζῶ;

Δυστυχής! ἂν κένενας τολμήσῃ
 Σὲ τὸ ῥόδον, σὲ κόρη, νὰ ψάσῃ
 Ἄντι ῥόδου, πληγὴν θ' ἀπολαύσῃ,
 Θὰ στενάξῃ, καὶ δάκρυ θὰ χύσῃ.

Ναί! τὸ ῥόδον αὐτὸ γοητεύει,
 Πλὴν ἀκάνθας σκληρὰς ὑποκρύπτει,
 Τ' ἄρωμά του ὧσ δέλεαρ ῥίπτει,
 Κ' ἓνας ἔρωσ φρουρὸς παγηδεύει.

Καὶ σὺ ὅστις λατρείαν προσφέρεις
 Εἰς ἐν ῥόδον, φυτὸν παραδείσου
 Ὡ! ἡ πίστις σοὶ λέγει, ὀρκίσου
 Τ' ὄσμά του νὰ μὴ τὸ προφέρῃς.

A. K.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΑΣΜΑ.

Τὸ βλέπεις κεῖνο τὸ βουνὸ τὸ πέρα καὶ τὸ δῶθε.
 Ἄνάμεσα στὰ δυὸ βουνὰ δυ' ἀδέρφια ἴναί θαμμένα·
 Κι ἀνάμεσα στὰ μνήματα κληῖμα ἴναί φυτρωμένο·
 Κάνει σταφίδα βραζακὴ καὶ τὸ κρασί μοςχάτο.
 Κι ὄγιος τὸ κόψει κόβεται, κι ὄγιος τὸ φέει πεθαίνει,
 Κι ὄγιος τὸ πᾶσι στὸ σπῆτι του ποτὲ παιδὶ δὲν κάνει.
 Νᾶχε τὸ πᾶσι καὶ ἡ μάνα μου, νὰ μείχε κάνει μένα.
 Σὰ μ' ἔκαμε τί μ' ἤθελε, σὰ μ' ἔχει τί μὲ θέλει;
 Ἐγὼ τῆς νύχταις προβατῶ, τῆ νύχτα μὲ σκοτάδι.
 Ξένοι μοῦ πλένουν τὰ σκουτιὰ, ξένοι μοῦ τὰ μπαλόνου·
 Τὰ πλένουν μιὰ, τὰ πλένουν δυὸ στῆς τρεῖς μοῦ τὰ πε-
 τᾶνε,
 « Πάρε, ξένε μ', τὰ ροῦχα σου, πάρε καὶ τὰ σκουτιὰ σου,
 Τὶ δῶ νερὸ δὲ βρίσκειται, σαποῦνι δὲν πουλιέται »·
 — Βάνω τὰ δάκρυά μου νερὸ, τὸ φτύμα μου σαποῦνι,
 Καὶ τὴν ἀγνοῦλα τῆς καρδίας ἤλιο νὰ τὰ ψαχνίσῃ...

ΠΙΟΚΙΑ.

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α.

Ἡ εὐφροία ἀφομοιοῦται ἐντελῶς τῷ ἡλίῳ, ὅστις πά-
 σας ἐπιχέει τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τοὺς ὑπαίθρους ἀγρούς,
 ἐπὶ τῶν καλυθῶν, ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν, σπανιό-
 τατα δὲ εἰσδύει εἰς τὰ πολυτελεῖα δώματα, ἔπου ὁ πλοῦ-
 τος φράσσει τὰ παράθυρα, φοβούμενος τὴν ἀποχρωμά-
 τισιν τῶν παραπετασμάτων, τῶν μεταξωτῶν ἐπίπλων
 καὶ τῶν ἐζωγραφημένων τοίχων.

Τὸ ἀνταποδίδειν καλὸν ἀντὶ κακοῦ δὲν εἶναι μόνον
 εὐαγγελικὸν ἀξίωμα, εἶναι δάνειον ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν
 ἀποφέρων. Αἱ φύσεις αἱ πονηραὶ καὶ αἱ φαῦλαι λη-
 σμονοῦσιν, ἴσως, τὸ κακὸν ὅπερ ἔπραξαν, ἀλλὰ δὲν
 θέλουσι ποτὲ λησμονήσῃαι τὰς εὐεργεσίας τῶν τιμίων
 ἀνθρώπων.

Ἐπάρχουσι δύο δρόμοι ἀντιθετοὶ καὶ μεμακρυσμέ-
 νοι, φέροντες ὁ μὲν εἰς τὴν ἐντιμον κατοικίαν τῆς ἐ-
 λευθερίας, ὁ δὲ εἰς τὴν μισητὴν τῆς δουλείας καλύβην.